

Omtale. Der erklærede saa den ærede Minister — skønt det efter min Mening var meget for sent, thi Folketinget og Finansudvalget burde tidligere have faaet den Erklæring fra den ærede Minister, men nu vare de udenfor — at han nu atter ønskede at faa den samme Erklæring, som han en Gang tidligere havde hørt af Ordføreren for Finansudvalget, at faa den tillet til sig personlig, efter den Forhandling, der havde fundet Sted her i Salen ved 2den Behandling. Man maatte, naar man læste den ærede Kultusminister eller hørte hans Ord, faa det Indtryk, at han ønskede den samme Erklæring om igen. Men den ærede Kultusminister har, mig bekendt, intet gjort for at faa denne Erklæring om igen, men har ganske simpelt ladet være at udbetale Pengene. Det mærkverdige er imidlertid, at samtidig med, at den højtærede Kultusminister gør det for indeværende Finansaar, opfører han paa næste Aars Finanslov Henrik Pontoppidan som en af dem, der skulle have Penge. Hvis ærede Medlemmer ville se efter i Anmærkningerne, ville de finde, at der staar paa Konto VI. A. 3. en Række Navne og deriblandt Pontoppidans som en af dem, som skulle have Penge i næste Finansaar. Jeg gad dog spørge, om den højtærede Minister ganske egenraadig og vilkaarlig og midt Tingets Indstilling vil unddrage ham Pengene for i Aar, medens han giver ham dem til næste Aar. Jeg vil imidlertid tilstaa, at jeg bryder mig ikke meget om en ny Erklæring i den Sag fra den ærede Ministers Side, thi det forekommer mig, at disse Erklæringer have ikke megen Vægt for Folketinget, eftersom den højtærede Minister har en mærkelig sundrig og juridisk Maade, som vilde gøre ham mere Ure, hvis han var Procurator, end nu, da han er Minister, at unddrage sig disse Erklæringer. Men jeg anbefaler i høj Grad det højtærede Finansudvalg at undersøge denne Sag og at skaffe at vide, ved hvilken Motivering Kultusministeriet unddrager en Mand Penge, som Rigsdagen har bevilget. Jeg vil dernæst spørge Ministeren: Hvorfor opfører han Beløbet paa næste Aars Finanslovsforslag, naar han ikke har udbetalt det for indeværende Finansaar? Og jeg vil endelig endnu gøre den Henstilling til Finansudvalget, om det ikke kan blive enigt om at sætte Pontoppidan paa de faste Understøttelser i Stedet for paa de midlertidige, thi jeg tror, at det vilde være ganske nyttigt over for den Modstand, som af rent politiske Grunde vises over for en Forfatter, om hvis Dygtighed alle, selv det ærede Medlem fra Aasens (Bernitsen), ere overbeviste, som i alt Fald her i Landet nyder absolut Anerkendelse.

Naar man saa blev enig om at flytte ham fra denne Konto, som den ærede Minister misbruger til at unddrage ham Pengene, op paa Kontoen for de faste Understøttelser, saa vilde det være interessant at vide, om den højtærede Minister ikke søgte sig mere tvungen til at udbetale ham Pengene. Det var denne Sag, som jeg har anset det for min Pligt at drage frem, og jeg tilføjer kun, at dette er slet uden nævnte Forfatters Vidende. Jeg har ikke spurgt ham om Tilbedelse dertil, jeg har ikke ønsket nogen Tilbedelse, fordi jeg mente, at det var min Pligt som Rigsdagsmand, og fordi jeg har haft med denne Sag at gøre en Gang før. Jeg har draget det frem igen, fordi jeg synes, at det er et godt Eksempel paa den ministerielle Vilkaarlighed, paa den Maade, hvorpaa denne Regering, ogsaa den højtærede Kultusminister, handler med disse Statsmidler, som Rigsdagen har bevilget, og saa oven i Købet saa at sige narrer os ved at opføre en Mand paa Finansloven, som man slet ikke agter at udbetale Pengene til.

Da jeg har Ordet, vil jeg gerne tilføje nogle Ord. Siden Spørgsmaalet om det fgl. Teater er kommet frem, har jeg ogsaa lyst til at sige et Par Ord derom. Jeg tilstaa, at jeg ikke finder Folketingets Stilling i denne Sag særdeles værdig. Det er lidt flovt for os, at vi Aar efter Aar vedtage et Budget, som ikke overholdes, og om hvilket der paa Forhaand erklæres, at det ikke tages noget Hensyn dertil. Det er en Stilling, som ganske sikkert ikke gør noget stort Indtryk, hverken paa den offentlige Mening eller paa de Embedsmænd, der have med Sagen at gøre. Baade den nuværende og den foregaaende Kultusminister have med Uverden Digeagbidighed sidet disse Afstemninger af Folketinget overhørigt. Man kan jo dertil sige: Ja, saa kan det jo ikke nytte at snakke mere derom, det er en Ting, der i og for sig maa være død for Folketinget, i hvert Fald indtil et helt nyt System træder frem. Det vilde jeg ogsaa kunne slaa mig til Taals med, hvis jeg ikke bestandig hørte en Argumentation fra den nuværende Kultusminister, som jeg ogsaa hørte fra den tidligere, den nemlig, at hvis man bevilgede det kongelige Teater et bestemt Tilskud, saa hjalp man sig nok; Altsammen er den, at alle Sluser nu ere aabne, at man har Statskassen at tage til, og saa er der ingen Grund til at spare. Det kan nu være meget godt, men hvad der ikke er mig klart, og hvad jeg gerne en Gang vilde se at faa at vide, det er, hvorfor en Afgørelse, som træffes her i Folke-